

VOORBIJ

initiërende schrijfoefening van het BLEEKWATER programma

[invoer: Le pas au-delà (1973) van Maurice Blanchot]

NKdeE 2022

over het BLEEKWATER programma

[eerste draft - BIN]

BLEEKWATER herschrijft (hertaalt / herwerkt / plagieert / emuleert / actualiseert) meesterwerken (algemeen als kwalitatief hoogstaand erkende) uit de wereldliteratuur.

BLEEKWATER neemt een prozawerk in een andere taal dan het Nederlands van een overleden auteur van groot aanzien in haar taalgebied als invoer en produceert Nederlandstalig proza.

zoals alle 'schrijfprogramma's' van de NKdeE is het te volgen algoritme minimaal van omvang en maximaal generatief.

de werkwijze is afgeleid van het grafische P'TiX programma waarbij accidentele vlekken de impuls geeft tot vrije creatie.

voor het eerst wordt er in dit schrijfprogramma gewerkt met een deadline waarna niets meer aan de teksten mag worden toegevoegd, wil het nog gelden als uitvoer (de teksten kunnen uiteraard elders als invoer dienen en dan gewijzigd worden, maar dan is het geen valideerbare BLEEKWATER uitvoer meer).

1 deel gevalideerd BLEEKWATER is de grondstof voor 10 delen JAVEL om over de negaties te trekken. ze zijn niet weg dan, maar uit het zicht tenminste. wat koop je er overigens mee, met zo'n negatie? aan de identiteit van het ontkende valt niet te tornen en nog nooit heeft men iemand een struisvogel weten associëren met een hoge vlucht.

elke dag wordt een stukje van het werk gelezen en als aanleiding gebruikt voor een schrijfactie van de gebruiker. in een afdruk/boek van de originele tekst wordt in potlood en in het formaat van de cyclische kalender van de NKdeE een datering aangebracht zodat van elke dag de invoer kan achterhaald worden

algemene condities:

- de gebruiker mag het invoerwerk niet eerder gelezen hebben
- er dient per dag iets geschreven te worden met een achterhaalbare link naar het gelezene; dat kan variëren van een al dan niet vrije vertaling tot een geheel nieuwe creatie
- de lezing van de invoer gebeurt strikt lineair
- de gebruiker is geheel vrij in het bepalen van de omvang van wat er gelezen wordt die dag, maar een volledige run moet een duur hebben die ligt tussen minimaal 1 maand en maximaal 1 jaar.
- gaandeweg worden deze condities geformaliseerd tot een algoritme dat elke mens met de nodige taalkennis kan begrijpen en bezigen.
- deze condities kunnen worden aangevuld/gecorrigeerd deze initiërende lezing van Maurice Blanchot's "*Le pas au-delà*"
- *zolang de run duurt kunnen er wijzigingen worden aangebracht in wat er de voorgaande dagen geschreven werd.*

- *het staat de gebruiker vrij om op elk moment nieuwe condities op te leggen maar die kunnen enkel gelden voor het verloop van de lopende run.*

-

condities specifiek aan 'VOORBIJ'

- VOORBIJ is een musical: de tekstgedeelten die cursief staan afgedrukt dienen gezongen te worden

Het schrijft: ik sterf.

Minstens één, vaak meerdere keren per dag.

Bespaar mij de striemende zelfzucht van uw medelijden: het sterven is geheel pijnloos, het ik ondergaat het zonder emotie.

Het sterven went. Alles went na dit leven en de dood is ook maar een moment.

Eeuwige terugkeer van altijd weer dezelfde fatale fout.

Alle programma's lopen vast. De gedumpte data stapelen zich op, de foutenlast verhindert elk functioneren. Volmaakte stilstand.

Geloof het als het schrijft: in het zicht van de dood is elk schrijven van een ik ridicuul, een schwalbe voor de camera's van de vergetelheid. De scheids laat betijen, er zijn hogere belangen.

Bij elke dood komt er een massa goudbruine schellen van het zelf los van de gitzwarte kern. Gebraden pitta-vlees met een doordringende geur van verderf.

Het verbaast zich oprecht over de hoeveelheid.

Het blijft maar komen, zoals water en gal bij het braken.

Ik is de ander en de ander is een duizendkoppig monster.

Het ziet een meute van hen vreten van het voormalige ik, het lieflijk glanzende eerst maar ook het vette zwart ervan.

Het plonst met kinderhandjes in het kille verdriet van het geheugen, alsof het geheugen van iedereen was en de vergetelheid van niemand. Kan het ooit in die mate sterven dat dit schrijven vermeden kan worden?

U leest het, maar het is net dat wat niet beginnen wil.

Vandaag probeert het een hij uit. Het kolkt.
 Hij brengt geen zoden. Zij stroomt over en wordt kolken.
 Het kan geen kant op. Het dient te berusten in de onzijdigheid.

Kijk:

*het was een ongelukje in de neukgang van de liefde.
 De pil kwam net te laat en aborteren was riskant en veel te duur.
 Het was een scheet in de zijbeuk van de supermarkt (die met de afslagbakken).
 Het was wel schattig mooi enzo maar niemand vroeg er om.
 Het was er wel, maar toch maar liever niet.
 Het vrat zijn kak op in de wieg en kreeg daarvan zijn leven lang de schuld.*

*Het dagelijks vervloekte vloekte zelf en werd daarin een wriemelende spiegelaal.
 Het toonde wat het zag, dat wekte woede.
 Het wou verzwijgen maar het lijfje spartelde in nood en sprak voor zich.
 De man, de vrouw, zij brulden tot het zwart werd voor de ogen.
 Het stuikte neer, het brullen steeg en zwol.
 Het werd nog kleiner dan een knikkerbol.*

Het ziet zichzelf daar met het goede, -4,5.
 Met het slechte oog (-11) ziet het niet: het voelt;
 Het voelt zich krabben met de vuile nagels in de zandstenen siermuur waartegen het
 toen opkruilde, de andere hand vergeefs op het oor waarvandaan dus dat veld met felle
 rode tinten dat bloed suggereert alsof dat er nog aan ontbrak.

Zo opent zich voor ons het diepe blauw van de verlossing.
 Zo was de wereld waarin het als vervloekte leerde lopen.
 Het liep toen al steevast naar het donker in want elk licht zat vol met pijn.
 Voor de kleuren kreeg het toen nog niet de tijd

Iemand suggereerde onlangs dat het overdreef.
 "Overdrijf je nu toch niet een beetje? Nij bent toch heel normaal?"

Tot nu een jaar geleden sloeg het voor elke spiegel snel de beide ogen neer.
 Tot nu een jaar geleden vond het geen uur, geen minuut, geen seconde rust.
 Men deed het niets maar dreef het op als wild met woeste honden.
 Het leerde 'niets', het werd een vos, ontsnapte keer op keer.

Het werd betrapt en uit het huis en uit de stad geschopt.
 Het speelde toen dat dwaze jagersspel van hen niet meer.
 Het zoop zich dood welhaast maar dat was niemand dood genoeg.

Het heeft zichzelf gezien in de helse kringen van herhaling.
 Het loopt soms goed maar steevast uit in de herhaling.
 Het wil als zwarte wolken over dorre akkers drijven.
 Het wil als oostenwind in alle gaten gieren.
 Het ziet alleen nog liefde bij de dieren.
 Het wil van mensen en hun mening niet meer weten.
 Het kotst opinies uit en steekt geuite haat in eigen hol.

Het zwijgt en flagelleert volop het eigen vlees.
Het treurt en schreit en breekt de poorten van het lichaam af.
Het gilt en pijnigt met de woorden alle wetten van de geest;
Het hakt een uitweg uit de waanzin die het nu toch zelf niet meer creëert.

Het kalmeert op algemeen verzoek van zijn versplintering.
Neen, zo'n hij dat is het ook niet echt.
Het wordt weer woord en glijdt in het gelid.
Het zet zich af en aan en af tot het berust in wat het is voor u.
Het is weer één en al neutraliteit.

3.

Hier.

Het is zeven jaar.

De man is een nagenoeg willoze pop van de vrouw en de vrouw is de moeder..

Deze keer is het zover, het is hen menens: ze stoppen niet meer.

Het is eraan voor de moeite.

Dan klinkt van beneden, vaag maar onmiskenbaar de verontwaardiging van het goede kind. "Stop ermee". Het uitroepteken boort zich in de treden van de trap.

Er wordt gestopt.

Het goede gelast men in zachte bewoordingen het gebeurde te ontkennen.

Was het verzet louter functioneel en eenmalig? Betrof de verontwaardiging niet eerder de smet op het blazoen van het goede? Het zal nooit geheel geweten zijn.

Het goede is goed zoals de blonde sloerie van een gecommificeerde nazi goed is, dat ontkent iedereen dezer dagen volmondig.

De blinde katjes gaan in de zak, de zak aan de gasfles, de kuil is reeds gegraven.

De wil van het volk. Onze strijd is rechtvaardig.

Het is het goede niet.

Het is het slechte niet.

Het blijft en bleef een kind, het slechte kind, het onnozele dat maar niet wil deugen.

Het komt nooit toe aan het zijn.

In geen jaren.

Niet hier;

Het kan niet zeggen hoe het was, want het heeft nooit bestaan.

Er zijn dus geen bewijzen.

4.

Het schrijft dat het schreef voor het eerst op die muur, maar dat is een leugen.
sterven wekt de interesse, maar in het zicht van de dood wordt er niet geschreven.
Het mengde de fictie van de waarheid met de fabel van het begrip.

Het spreidt zo al jaren de schellen van het zelf uit als mest op een akker.
Vaak kost het uren om, met het zuur nog in de neus, de plakken te keren onder de zon.

Hier is er geen tijd en het geniet want straks als het sterft is het ook weg van hier.
Net goed..

Het is uitermate belangrijk om als levende van het sterven de woorden en de verhalen te weigeren: daar is niks van aan, dat is bedrog, praatjes van het leven.
Stop, als het moment zich dan toch aankondigt, nog vlug wat chocola of een vrucht in je mond, daar heb je nog wat aan.

Genot is geen emotie. Vergis je daar toch niet meer in.
Emoties zijn attributen, of beter: beleefde modaliteiten van een levend ik.
Genot is ontzeling, het heeft geen subject. Je kan de extase niet perverteren, ze is transcendent aan het 'humane', de woorden, de string r in de reet van de eeuwig en dagelijks gekruisigde God.

Als het geniet wordt het wie ik was en het stapt er van weg. Wat een plezier!

Zomaar. zo simpel: het is geen drek, geen blerend ettertje meer dat staat te trillen voor de woedende klomp van het loeder.

Het is voorbij.

5

het lijkje is een mirakel.
in hoge bewondering betast het ontwakende ik de knoken, het vel.
oude verzweringen glunderen zelfvoldaan nu zij zich naakt en zichtbaar weten.

de laatste klopp van het hart beleefde het uitgerekt tot een film van drie uur. opa komt klaar, (zo ging de grap die het nooit grappig vond omdat het dan de oude doodrijder bezig zag, de dronkaard die het diende te worden om de schuld te belichamen.)

het steekt een sigaret op en besluit dat er nog rook is na de dood.

het schrijft: er is niets te vrezen maar evenmin iets verhevens aan de dood. elk sterven bewijst dat de dood niet bestaat. eens je dat weet lees je er niet meer over.

het mag schrijven wat het wil, het auteursrecht blijft voorbehouden aan de levenden, de goeden. de Vlaming is goed en de taalstrijd gewonnen. Eddy rijdt Frankrijk plat, het mannetje op de maan is een Amerikaan met chocolade en een Plan.

het was niet erg het was alleen maar slecht.

6.

de Eeuwige Recursie van Hetzelfde. hetzelfde, dat is het zichzelf wijl het zich schikt in de naam, de regel van de identiteit, conditie van het Zijn, dogmatische exclusie van de tijd in de instortende orde van het woord.

de toekomst van het verleden staat model voor de exclusie van het heden. de naam denatureert het benoemde in het voltooide boek.

het kan niet zijn (A. Christy)

7.

“het wezenloze waartegen wij ageren voelt ons niet want wij raken niet het essentiële van bestaan”.

schrapp het zijn daaruit.

je ziet jezelf herhaaldelijk de kop inslaan.

het kan niet tot een set met het erbij behoren.

8

in de triade van de tijd gaat steeds het zelf verloren.

in de waarschijnlijkheid van het zekere verzekert het zichzelf.

run 1 gestaakt op BIO

DGJ - start run 2

> ISBN 2-07-028786-6, p.22 - "Soit un passé..."

